

Gang at være den største Koncentration paa dette Omraade i vort Samfund og tillige at byde Forsikringstagerne al ønskelig Selvstændighed i Administrationen af Forsikringsanstalten, tør jeg roligt anbefale denne Vej, og jeg skal ikke undlade tillige at paapege, at Udvalgets Forhandlinger ogsaa drejer sig om en eventuel Gennemførelse af Rente-Princippet for en større eller mindre Del af Erstatningerne, hvilket betyder, at det i saa Fald ikke mere bliver lettere overskuelige Erstatninger for Dagen og Vejen, men Forpligtelser, der rækker langt ud i Fremtiden, hvilket formentlig vanskeligere vil kunne magtes med den fornødne Garanti for Opfyldelsen af Forpligtelserne, naar det er flere mindre Selskaber, end naar det er en Koncentration af den Størrelse som foreslaaet.

Desuden vil Spørgsmaalet om Erstatning for Fagsygdomme ikke kunne møde de samme Vanskeligheder, naar der kun er en Forsikringsanstalt, som naar der skal ledes efter Ansvar — Sygdommens Foranledning eller Opstaaen — blandt en Række Forsikrings-selskaber.

Jeg maa derfor fortsat mene, at en Statsanstalt af den omtalte Type maa betragtes som bedst egnet til at skabe de billigst mulige Betingelser for Forsikringstagerne og den størst mulige Garanti for, at de af Raadet fastsatte Erstatningsforpligtelser vil kunne blive opfyldt, uden at Forsikringstagernes Indfyldelse paa Ledelsen paa nogen Maade trædes for nær.

Den 12. December 1929.

L. D. Rasmussen.
